

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ.

WAARDE GERARD!

Na het *Postscriptum* van mijn' laatsten brief, zult gij niet verwonderd zijn te vernemen, dat mijn oom zeer tegen een langer verblijf te *Bonn* was, »die weinig dagen langer te leven hebbende» zeer veel waarde in zijne nachten stelt. Hij was even als ik zeer gehinderd door het gerij en het gezang, en verklaarde 's anderen daags morgens, dat hij even zoo graag naast eene *Vauxhall* zoude wonen.

De aankomst van de eerste stoomboot was dan ook het sein van ons vertrek, en met een zeer nadrukkelijk »vrede zij u!» van *Bonn* afscheid nemende, gingen wij aan boord van den »Prins Willem.» Zij had een aanmerkelijk getal van *touristen* van *Keulen* medegebragt, onder anderen onzen ouden bekende, den man met zijne roode wangen. Hij was zeer schuw jegens mijn' oom' waarvoor hij zijne reden zal gehad hebben, maar met mij ten uiterste beleefd en spraakzaam. Hij gaf mij te kennen dat hij een' schrikkelijken tegenzin had opgevat tegen de Roomsche popperijen te *Keulen*, en nog verdrietiger om het gezelschap van den getaanden Yankee,

die om hem te kwellen in hetzelfde logement zijn kwartier had opgeslagen, »sla mij dood» zeide hij »als ik van hem af konde komen — want alzoo wij zamen de eenigste personen in het huis waren, die Engelsch spreken, wilde hij met mij praten, hetzij ik hem antwoordde of niet. De pest over den tanigen! hij kleefde mij aan als een mostaardpleister: doch thans heb ik een goed eind wegs op hem ingewonnen, want ik heb hem hooren praten van eene week lang te *Keulen* te blijven.

Doch helaas! welk eene teleurstelling voor de genoegelijke verwachting van JOHN BOWKER! Hij had naauwelijks die woorden gesproken, of wij zagen den Amerikaan naar de stoomboot komen loopen met een drietal sjouwers achter hem. »Zeide ik het u niet» riep de vergramde BOWKER uit: — »hij zal mij als een spook volgen tot *Schaffhausen* toe. — Waarachtig dat zal hij — och ja, al zijn dagen! daar komt hij reeds aan!» en voordat hij nog had uitgesproken, was zijn verwenschte vijand reeds met zijne drie volgelingen aan boord van de stoomboot gesprongen. BOWKER konde niet nalaten te pruttelen van misnoegdheid toen hij dat zag — maar hoe werd hij te moede, toen zijn oude vijand na eenige woorden met den kapitein gewisseld te hebben, regtstreeks op hem afkwam, en hem eene wolk van tabaksrook in het aangezicht blies! »Het is een onvermakelijk oponthoud en stellig eene vergissing» zeide hij, »maar gij hebt al mijn kleederen in plaats van de uwe genomen.» — »Wat zou ik gedaan hebben?» antwoordde BOWKER, wiens roode kleur terstond tot een hoog purper overging. »Ik geloof dat gij mijn linnengoed hebt medegenomen» herhaalde de Amerikaan, »en indien het u het-

zelfde is, wilde ik het gaarne weder hebben." BOWKER was te zeer ontsteld om te kunnen spreken; maar naar den hoogen stapel van koffers en doozen gaande, begon hij driftig naar zijne pakkaadje te grabbelen. Tot zijn onuitsprekelijk verdriet konde hij in geen enkel stuk het zijne herkennen. De Amerikaan scheen zich intuschen met zijne verlegenheid te vermaken en begon droogjes weg den ongelukkigen reiziger te plagen. »Master BOWKER! is deze lederen koffer de uwe?" — »Neen" bromde de ander. »Dan houde ik het er voor dat het de mijne is." — »*Master BOWKER!* is dit uwe hoedendoos?" en op die wijze ging het tot tien a twaalf artikelen toe. »En wa — wa — waar is mijne pakkaadje dan?" vroeg de versufte BOWKER. »Ik heb die voor het laatst in het portaal van het »Wapen van Mentz" zien staan" antwoordde de Amerikaan, »en daar zal zij nog wel liggen, of zij moest in de boot geraakt zijn, die terugvaart naar *Rotterdam.*" — »Naar *Rotterdam!*" schreeuwde BOWKER letterlijk van drift stampvoetende: »Genadige hemel! Wat zal ik dan doen?" en zich vervolgens schielijk omkeerende naar dengene, die het naaste bij hem stond, dat juist mijne tante was, »sla mij dood, Madam!" zeide hij »als ik een enkel schoon hemd heb." — »Zoo is het goed?" zeide de Amerikaan, toen de sjouwers het laatste gedeelte van zijn goed op hun nek geladen hadden; — »het was eene malle grap, dat is waar; maar het had veel erger kunnen afloopen; nu, ik wensch u van herten verder eene genoegelijke reis langs den *Rijn.*" »Ik zeide het u immers wel?" herhaalde de misnoegde BOWKER, als eene hyena het voorwerp van zijn' afkeer aangrijpende: »het is zoo waar als het Evangelie —

hij is mijn booze geest en anders niets. — Als ik zijn gelen snoet maar niet had gezien — (holà! gij daar met uw groene schootsvel — breng mij een glas brandewijn met water — heet en sterk en met veel suiker) dan zoude ik mijne pakkaadje beter hebben nagekeken. Maar hij is mijn booze geest, Sir! — ik weet het zeker — sla mij dood als ik niet geloof dat hij de duivel zelf is. — Waarom sterft hij anders niet aan zijne geelzucht — dat wilde ik wel eens weten — waarom sterft hij er niet aan, zoo als elk ander zoude doen?? Bij geluk werd de stroom van zijne welbespraaktheid hier gestuit door het brengen van den brandewijn met water, en de kapitein op zich nemende om te zorgen, dat de achtergeblevene goederen naar *Coblentz* gezonden zouden worden, kreeg zijn gelaat van lieverlede zijne oude kleur weder, terwijl zijne drift langzamerhand van den graad van hitte van den Cayennepeper tot dien van den gewonen peper begon te zakken.

De bengel luidde, en waarschuwde de passagiers, dat het tijd was om van hunne vrienden afscheid te nemen, wanneer tot overgroote verbaasdheid van mijne tante, twee buitengewone, zwaarlijvige oude heeren elkander in de armen vielen, en dusdanige begroetingen wisselden, als in *Engeland* alleen onder de vrouwen in zwang zijn, of althans onder personen van verschillende sekse. Er ligt volgens onze denkbeelden iets walgelijks in de gewoonte van den kus onder mannen, maar, wanneer een paar oude veteranen, gebaard als de panters of als een *BLUCHER*, elkander die beleefdheid bewijzen, dan ligt er in zulk eene vertooning ook iets koddigs. Het

is eene volksneiging even als het buigen, en ik heb denzelfden reisgenoot, die mij de anekdote van den Heer KLOPP vertelde, nog eene dergelijke opheldering te danken.

»Op den laatsten nieuwjaarsavond” dus verhaalde hij mij »te Coblentz zijnde, kreeg ik het in mijn hoofd naar een groot bal te gaan, hetwelk in het Casino gegeven werd. De prijs der kaartjes was zeer matig gesteld, en het gezelschap eerder talrijk dan uitgezocht. Een Franschman van den tijd der Republiek zoude gedacht hebben, dat het een feest was ter eere van het beginsel der Gelijkheid gevierd — zulk een mengmoes van allerlei standen en rangen bevond zich daar bijeen. Bij de eerste schrede ontmoette ik den snijder, die mij een rok had gemaakt; bij de tweede den winkelier, bij wien ik mijne handschoenen en mijn halskraag had gekocht — een oogenblik later liep mij een Duitsche Baron bijkans omver — en ten laatste geraakte ik in de gelegenheid, om eene buiging te maken voor zijne Excellentie den Gouverneur der Rijn-provinciën. Er was evenwel eene soort van *West-End* (1) in de zaal, alwaar zich de fatsoenlijker klassen en de edellieden als van zelf schenen te vinden, terwijl de groote hoop der burgerij zich nader bij de deur hield. Het dansen begon vroeg, en de gedurige afwisseling en vervanging der dansers, maakte dat het draaijen en zwieren onafgebroken tot middernacht duurde, toen juist met den slag van twaalf ure het begin van het

(1) De wijk der aanzienlijkste inwoners van London.

(Vert.)

Nieuwe jaar aangekondigd werd door de losbranding van eenige kanonnetjes in het naaste vertrek. Het walzen hield terstond op, en in een oogenblik was de gansche menigte, mannen en vrouwen door elkander, in beweging; alles liep heen en weder, in en uit, even als mieren, welker nesten men heeft gestoord. Zoo dikwijls twee personen zich ontmoetten, die elkanders vrienden of kennissen waren, omhelsden zij elkander terstond, onder de wederkeerige uitroeping van »*Prosit Neue Jahr!* Oude stikziende kaalkoppen liepen overal jagt maken op hunne kennissen, en sentimenteel tegen elkanders vestjes aanvallende, schudden zij elkander de hand en kusten elkander, om de voortdoring van hunne vriendschap voor twaalf maanden op nieuw te bezeugen. Bejaarde dames drongen met hetzelfde oogmerk door de menigte heen, terwijl derzelve bloeiende huwbare dochters, hare boezemvriendinnen zoekende, elkander teederlijk omhelsden, en elkanders wangen, lippen, halzen en schouders zoo veel te inniger kusten, omdat zij bespeurden, dat jonge, vrolijke en galante officiers zoowel als watertandende oude vrijers hare liefkozingen stonden aan te zien. Ik zag mijn' kleerenmaker; hij kuste een' anderen: — mijn' lakenkooper; ook die werd gekust. — Ik sloeg mijne oogen op naar de muzikanten; allen kusten zich als op de maat! Het was eene allerkoddigste en eigenaardige vertooning, maar beginnende te bedenken, dat ik hier stond zonder iemand te kussen of van iemand gekust te worden, waarop ik dan ook in het allerminste niet gesteld was, nam ik mijn' hoed, en den kamerbediende voorbijgaande, terwijl hij den hofmeester kuste, gaf ik een kushandje aan het Casino